

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 246.896 van 30 januari 2020
in de zaak A. 221.769/VII-39.942**

In zake : Alex NEUTJENS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Isabelle Larmuseau, Robin Slabbinck en
 Florence Lobelle
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kasteellaan 141
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 de STAD MECHELEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Koen Geelen, Wouter Moonen en Sarah Jacobs
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 64, bus 101
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij:

 de NV ISOTOPES SERVICES INTERNATIONAL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Filip De Preter
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 maart 2017, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van het college van burgemeester en schepenen
van de stad Mechelen van 17 maart 2017 waarbij aan de NV Isotopes Services
International wordt toegelaten om af te wijken van de milieuvoorwaarden van
artikel 5.15.0.6 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende

algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: Vlarem II) voor een termijn geldend tot 1 oktober 2017.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 8 mei 2017.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 januari 2020.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Florence Lobelle, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Jorien Bloemen, die *loco* advocaten Koen Geelen, Wouter Moonen en Sarah Jacobs verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De NV Isotopes Services International exploiteert aan de Maanstraat 17-19 te Mechelen een bedrijf dat gespecialiseerd is in de distributie en het vervoer van laag radioactieve stoffen bestemd voor onderzoek en medisch/industriële toepassingen.

3.2. Op 17 maart 2017 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Mechelen om “in te gaan op de afwijkingsaanvraag van de firma Isotopes Services International, Maanstraat 17-19 te 2800 Mechelen om in afwijking van artikel 5.15.0.6 Vlarem II de volgende activiteiten toe te staan, mits een termijn verstrijkend op 1 oktober 2017 (herlocalisatie naar Nossegem):

- Het aan- en afrijden van maximum 14 vrachtwagens tussen 21.00 en 2.30, en het laden en lossen van deze vrachtwagens
- Het aan- en afrijden van maximum 30 bestelwagens tussen 2.00 en 6.00, en het laden en lossen van deze bestelwagens binnen in de inrichting
- Het aan- en afrijden van maximum 3 vrachtwagens tussen 5.00 en 7.00 en het laden en lossen van deze vrachtwagens”.

Aan deze “afwijking” worden bijzondere voorwaarden verbonden.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4. De verwerende partij werpt in de memorie van antwoord onder meer op dat verzoeker niet beschikt over een actueel belang gelet op het tijdelijk karakter van het bestreden afwijkingsbesluit en het feit dat de exploitatie “uiterlijk 1 oktober 2017 zal verdwenen zijn ter hoogte van de Maanstraat”.

5. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker daar tegenover dat de beperkte duurtijd van het “illegaal ‘faciliterings’besluit”

meebrengt dat “het in het licht van de toepasselijke procedureregels voor het instellen en de behandeling van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State, van meet af aan uitgesloten [was] dat de vernietiging van de bestreden beslissing kon worden uitgesproken vóór afloop van de duur van het bestreden besluit”, dat in een dusdanige omstandigheid het vereiste dat de vernietiging van de bestreden beslissing een direct praktisch nut moet hebben voor verzoeker er feitelijk op neerkomt dat die beslissing niet voor vernietiging in aanmerking komt, terwijl uit niets blijkt dat een kortlopende administratieve akte volgens de wetgever niet voor vernietiging vatbaar is.

6. Verzoeker herhaalt in de laatste memorie vooreerst dat, gelet op de beperkte geldigheidsduur van de bestreden beslissing, zijn belang met de nodige soepelheid moet worden beoordeeld. Bovendien stelt hij belang te hebben bij de voortzetting van de procedure “in het licht van de mogelijke navolgende schadevordering [...] overeenkomstig artikel 11*bis* RvS-Wet”. Bij de toekenning van die schadevergoedingsbevoegdheid aan de Raad van State zou de wetgever de bedoeling hebben uitgedrukt dat de Raad “verplicht is de wettigheid van de bestuurshandeling te onderzoeken, zelfs indien de verzoekende partij niet langer een belang zou hebben bij het verdwijnen van de bestreden bestuurshandeling uit de rechtsorde [...] en het belang van de verzoekende partij dus enkel nog zou zijn gelegen in de mogelijkheid tot schadevergoeding”. Verzoeker besluit dat het onredelijk is dat de verwerende partij door de korte geldingsduur van het aangevochten afwijkingsbesluit, zou kunnen ontsnappen aan de betaling van een schadevergoeding, temeer omdat hij maandenlang een verstoring van zijn nachtrust heeft moeten ondergaan.

7. In haar laatste memorie voegt de verwerende partij nog toe dat de NV Isotopes Services International inmiddels definitief is verhuisd naar een nieuwe locatie te Nossegem, waardoor de vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel voordeel meer kan opleveren en er wegens die herlocalisatie geen enkele kans op “herhaling” bestaat. Met betrekking tot de uitgedrukte intentie om op grond van artikel 11*bis* van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een verzoek tot schadevergoeding tot herstel in te dienen, stelt de verwerende

partij, onder verwijzing naar “vaststaande recente” rechtspraak van de Raad van State, dat verzoeker met deze intentie zijn belang niet kan vrijwaren.

Beoordeling

8. Overeenkomstig artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan het beroep tot nietigverklaring bedoeld bij artikel 14 van deze wet, voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State worden gebracht “door elke partij welke doet blijken van een benadeling of van een belang”.

Het staat aan de Raad van State te oordelen of de verzoekende partij die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij haar beroep. De Raad van State dient er over te waken dat het belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010, B.4.3; EHRM 17 juli 2018, Vermeulen t. België, §§ 42 e.v.).

Het belang moet niet alleen bestaan bij het instellen van het beroep maar moet voortduren tot aan de sluiting van het debat.

9. Ofschoon verzoeker in beginsel kan worden bijgetreden dat zijn belang niet automatisch is teloorgegaan door het verstrijken van de door het bestreden besluit bepaalde duur om van de milieuvoorwaarden van Vlarem II te mogen afwijken en zijn actueel belang, precies gelet op deze in de tijd beperkte geldigheidsduur, bedachtzaam en met de nodige soepelheid moet worden beoordeeld om te vermijden dat hem de toegang tot de rechter op een buitensporig restrictieve wijze wordt ontzegd, kan de Raad van State niet om de vaststelling heen dat de voor verzoeker griefhoudende afwijkende exploitatievoorwaarden slechts golden tot 1 oktober 2017, de bedrijfsactiviteiten waarop die afwijking betrekking had inmiddels werden verplaatst en die herlocalisatie tot gevolg heeft dat verzoeker als omwonende niet langer hinder van de betrokken bedrijfsactiviteiten kan ondervinden. Rekening houdend met deze in de zaak

VII-39.942-5/8

niet-betwiste gegevens, stelt de Raad van State vast dat verzoeker actueel geen rechtstreeks nadeel kan ondervinden door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en om die reden niet doet blijken van een actueel belang bij de gevorderde nietigverklaring.

10. Weliswaar heeft de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in zijn arrest nr. 244.015 van 22 maart 2019 principieel aanvaard dat “het nieuwe artikel 11bis van de Raad van State-wet aan een verzoekende partij, wier belang in de annulatieprocedure buiten haar tekortkoming om evolueerde van een belang bij de nietigverklaring naar nog alleen een belang om de bestreden beslissing onwettig te horen verklaren met het oog op het verkrijgen van een schadevergoeding, het nodige instrument [verschafft] om toch nog een beoordeling door de Raad van State te verkrijgen van de middelen die zij in het kader van haar annulatieberoep aanvoerde”. Met hetzelfde arrest werd echter ook aangegeven:

“Heeft een verzoekende partij die niet meer van een belang bij de nietigverklaring doet blijken geen vordering tot toekenning van een schadevergoeding tot herstel ingesteld in de loop van de annulatieprocedure, dan zal zij van de Raad van State geen beoordeling van haar middelen mogen verwachten louter met het oog op het faciliteren van de eventuele toekenning van een schadevergoeding.

Opdat immers de Raad van State ertoe bevoegd zou zijn om in het kader van het annulatieberoep tegen een rechtshandeling louter de (on)wettigheid van die rechtshandeling na te gaan ten behoeve van de toewijzing van een schadevergoeding, moet hij ook effectief een vordering in die zin ter behandeling voorgelegd hebben gekregen. Zo niet, gaat de Raad van State zijn bevoegdheid en het voorwerp van de enige vordering die bij hem is ingesteld - een vordering tot nietigverklaring - te buiten”.

11. In dit geval werd het verslag van de auditeur waarin tot de verwerping van het beroep wordt besloten omdat verzoeker niet langer zou doen blijken van een actueel belang bij de gevorderde nietigverklaring, hem ter kennis gebracht op 1 februari 2018. Geconfronteerd met de overwegingen van arrest nr. 244.015 van 22 maart 2019 van de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, heeft de raadman van verzoeker op de terechtzitting van 9 januari 2020 enkel de “intentie” herhaald om een verzoek tot

schadevergoeding tot herstel op grond van artikel 11*bis* van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in te dienen.

Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker vóór de sluiting van het debat geen vordering tot schadevergoeding tot herstel op grond van artikel 11*bis* van de gecoördineerde wetten op de Raad van State heeft ingediend.

Het betoog van verzoeker dat dit standpunt “onredelijk” zou zijn, gaat niet op omdat, zoals werd overwogen in het voornoemde arrest nr. 244.015 van 22 maart 2019, hij die hangende het beroep tot nietigverklaring geen vordering tot schadevergoeding instelt “na de uitspraak over het beroep tot nietigverklaring ten minste over de mogelijkheid [blijft] beschikken om een schadevergoeding bij de rechtbanken van de rechterlijke orde op te eisen” en “het [...] ook niet evident [is] dat een verzoekende partij die een schadevergoeding via de rechtbanken van de rechterlijke orde nastreeft minder waarborgen en een geringere rechtsbescherming geniet dan een verzoekende partij die met betrekking tot dezelfde geleden schade een vordering tot schadevergoeding tot herstel bij de Raad van State indient”.

12. Er is dan ook geen reden om de aangevoerde middelen tot nietigverklaring te onderzoeken en de eventuele onwettigheid van de bestreden beslissing vast te stellen in zoverre dit onderzoek en die vaststelling nodig zijn om over een gevorderde schadevergoeding tot herstel uitspraak te kunnen doen.

13. Het beroep is onontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig januari tweeduizend twintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys